

ἀσφαλείας τοῦ ἔθνους, τὸ ὅποσον θὰ συνήντα ἴσως μεγίστας δυσχερείας διὰ τὴν συντήρησιν, ἀσφάλειαν καὶ ἀνάπτυξιν, ἐὰν αἱ ἀρχαὶ καὶ πεποιθήσεις τοῦ ἀγρότου ἦσαν διάφοροι. Ἡ πίστις πρὸς τὴν ἠρσηκίαν, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γῆν δημιουργοῦν τὴν σταθερὰν πίστιν πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὰ ἰδανικὰ αὐτῆς καὶ προκαλοῦν τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν.

Ἐτερον στοιχεῖον ἐμμονῆς εἰς τὰ ἔθνικα ἰδεώδη εἶναι ἡ ἰδιοκτησία τοῦ ἀγρότου. Αὕτη, ὅσονδήποτε μικρὰ καὶ ἂν εἶναι, δημιουργεῖ εἰς αὐτὸν τὴν σταθερὰν ἀντίληψιν τοῦ πατρῴου ἐδάφους, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ θυσιάσῃ, ὅταν ἀντιμετωπίσῃ κίνδυνον ἀπωλείας αὐτοῦ.

Πλὴν τούτων ὁ ἀγρότης λόγῳ τοῦ μεγάλου ποσοστοῦ ἔναντι τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, εἶναι ὁ σοβαρότερος ἐνίσχυτής τοῦ ἐργασιακοῦ δυναμικοῦ τῶν ἄλλων τομέων παραγωγικῆς δραστηριότητος καὶ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, σχέσεως δημοσίων καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιδιώξεων.

Ἐφ' ὅσον κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὁ ἀγρότης, ἔναντι τῶν λοιπῶν τομέων τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητος, τοιαύτας ὑπηρεσίας ἐθνικῆς σημασίας προσφέρει, θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἀναμένῃ καὶ ἀνάλογον προστασίαν τοῦ Κράτους. Καὶ ἐρωτᾶται: παρέχεται ἡ τοιαύτη προστασία;

Ἀναμφισβητήτως, τὸ Κράτος, ἀναγνωρίζον τὴν σημαντικὴν θέσιν τοῦ ἀγρότου εἰς τὴν ὅλην διάρθρωσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ οικοδομήματος, πλείστας προσπάθειας ἐκάστοτε καταβάλλει ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων οἰκονομικῶν δυνατοτήτων, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ; πρὸς ὅλους τοὺς τομεῖς, οἵτινες ἀφοροῦν τὸν ἀγρότην καὶ τὸν ἀγρόν. Φρονοῦμεν

ὅμως, ὅτι δὲν ἐφθασεν ἀκόμη εἰς ἐκείνο τὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἀπαιτεῖ ἡ σοβαρότης τοῦ ὅλου ἀγροτικοῦ προβλήματος, ἐξεταζομένου ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῶν ἐκτεθεισῶν παρατηρήσεων.

Τοῦτο παραδέχεται καὶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα, ἥτις, ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τῆς εὐρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὸν ἀγρόν καὶ τὸν ἀγρότην καὶ ἡ ὁποία ἐξετάζουσα τὸ θέμα ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς, παρατηρεῖ ὅτι, παρὰ τὰ εὐοίωνα δεδομένα, ἡ ὅλη διάρθρωσις τῆς Ἀγροτικῆς Οἰκονομίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, ἐντόνως καθυστερημένη, τὸ ὕψος τῶν παραγωγικῶν κεφαλαίων εἶναι καὶ ποσοστιαίως καὶ ἀπολύτως μικρόν, ἐνῷ αἱ καθ' ἑκαστὰ ἀγροτικὰ ἐπιχειρήσεις ἀντιμετωπίζουν σοβαρωτάτας ἑλλείψεις ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὸν τεχνικὸν ἐξοπλισμὸν καὶ τὰς τεχνικὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὀρθολογιστικὴν διάρθρωσιν, τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν προγραμματισμὸν τῆς παραγωγικῆς δράσεως. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀποδεικνύουν τὰ κατωτέρω.

Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἔρχεται ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τοῦ ἀγρότου καὶ τοῦ ἀγροῦ. Διότι τὸ οἰκονομικὸν θέμα ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρίαν ὅλων τῶν οἰκονομικῶν ἐπιδιώξεων καὶ τὴν βάσιν πάσης παραιτέρω ἀναπτύξεως, ἀλλὰ καὶ τὴν προϋπόθεσιν ἀναδείξεως ἀτόμων ἰκανῶν, πρὸς παραγωγικὴν καὶ δημιουργικὴν ἐργασίαν εἰς προηγμένην κοινωνίαν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὰ στατιστικὰ δεδομένα πείθουν ὅτι μέχρι σήμερον δὲν παρεσχέθη ἡ ἀνάλογος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις.

Ἡ συνολικὴ χρηματοδότησις τῶν κλάδων τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος ἐκ πάσης πηγῆς κεφαλαίων κατανέμεται ὡς ἀκολουθῶς με χρονολογίαν 30-12-1956.

α) Γεωργία (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐιδικῶν ἐπιχορηγήσεων) 41,50%.